A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — CONTICH

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstrooming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het Kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van Kleit. — 38. De Vlucht in de Koffer. — 41. De Gierigaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eerlijk duurt 't langst. — 61. Strenge Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sinterklaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschklokken. - 69. Leeuwtje van Damme. - 70. Van Alles Wat. - 71. Nieuwsgierig Aagje. 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering van Nova Zembla. — 89. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoë. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. 120. De Ruwe Kerel — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampernisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jacob van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Genoveva van Brabant. 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een vreeselijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmachine. — 177. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis v Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stoute. — 184. Het Spook van de Schelde. — 185. Het Avontuur in het gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzelarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Roode Knuppels. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. 1 betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Furie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Ezie. — 207. De Avonturen van David. — 208. In en uit de Gevangenis. — 209. De Spion voor zijn Land. — 210. In het verwoeste Vlaanderen.

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkooper, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort.

——— PRIJS 60 CENTIEM. ———

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 258.

A. Hans.

De Bedriegers Bedrogen

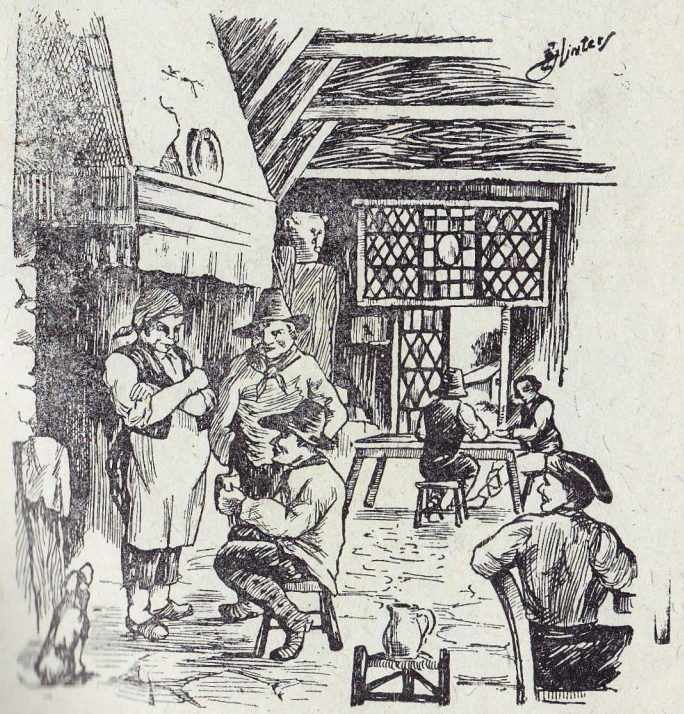

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich

A. HANS

De Bedriegers Bedrogen

I.

Jim Peterson, een kleine, sluwe man, trad « De Vergulde Boot » binnen, een herberg aan de Engelsche kust. Daar kwamen vooral smokkelaars, en kerels, die oneerlijken handel dreven.

Aan een tafeltje zaten een scheepskapitein en zijn stuurman. Met elkaar spraken ze Vlaamsch, maar Rob, den waard, konden ze goed te woord staan, in het Engelsch.

— Goeden morgen, zei Jim. Rob, een glas bier...

Jim Peterson keek eens naar de zeelui en vroeg hun toen:

— Dat barkje in de haven is zeker van u?

— Ja, antwoordde de kapitein, die Stevens heette.

— Binnen gevlucht voor den « Vliegenden Hollander »? hernam Jim.

— Wat bazelt ge nu! riep kapitein Stevens uit.

— Ja, ja, vriend, de « Vliegende Hollander » is in de buurt gezien... Van schrik geraakte visscher Doning, die vannacht hierheen kwam zijn stuur kwijt en liet hij zijn sloep stranden op de Haaienplaat. Hij is gelukkig weer vlot geraakt, maar hij is ziek van angst.

De « Vliegende Hollander » was in de verbeelding van het zee- en kustvolk, 't spook der groote wateren, een Hollandsch kapitein, om zijn goddeloos leven, gedoemd eeuwig rond te varen.

En Jim Peterson geloofde, zoowel als de waard, aan zijn bestaan.

— Waar heeft visscher Doning den « Vliegenden Hollander » gezien? vroeg de herbergier aan Jim.

— Wel, hier vóór de kust. Het was, zooals ik zei, vannacht. Opeens bemerkte hij een vurig schip en hoorde hij den kreet: « Ho, ha, ho, ha! » De « Vliegende Hollander » stond op den voorsteven in een wijden mantel. En het leek allemaal vuur om hem heen. Doning vergat zijn roer, en de stroom dreef hem op de plaat. Het spookschip verdween dan in de richting van de Haringbaai. We zullen maar 't best, na donker, thuis blijven, besloot Jim.

— 't Bezoek van dien kerel voorspelt niets

goeds, oordeelde de waard. Hij komt nu en dan land en dan gebeuren er rare dingen.

— Vertrekt gij vandaag nog? vroeg Jim aan kapitein Stevens.

— Ja, zoodra het tij gunstig is. We hebben een goeden wind, en morgenavond kan ik vóór den Scheldemond liggen...

— Vóór den Scheldemond? Maar de scheepvaart op Antwerpen is toch gesloten? hernam Jim.

— Ja, vriend, dat is zoo. Ons land behoort nu weer eens aan Oostenrijk en vreemden spelen bij ons voortdurend den baas. Onze belangen tellen niet, maar toch zitten we allemaal niet stil. We sluipen wel tusschen de oorlogsschepen van de Hollanders door. Echter vaar ik nooit naar Antwerpen. Ik los ons boeltje te Kieldrecht. Dat plaatsje zult ge niet kennen!

— Kieldrecht, sprak Jim, neen, daar heb ik nooit van gehoord. Ik ben te Nieuwpoort geweest, te Oostende, Blankenberge, te Vlissingen en Zierikzee in Zeeland. Maar Kieldrecht is me heelemaal vreemd.

— Een uitstekend hoekje voor ons, beweerde kapitein Stevens. 't Is aan de Schelde, maar niet meer aan de breede rivier. Vlak in de buurt is het land van Saaftinge met de stad Namen vergaan, en bij dat verdronken land liggen diepe geulen...

Er zijn er zoo veel... Alleen smokkelschippers en visschers komen er. Als ik mijn boeltje te Kieldrecht heb, wordt het op wagens naar Waasland en naar Gent of Antwerpen gevoerd. Om echter den Scheldemond binnen te geraken, moeten we van de duisternis partij trekken en zoo zou ik gaarne morgenavond achter de bank van Schooneveld liggen, niet ver van Vlissingen, maar toch ver genoeg, om niet bij de lurven gegrepen te worden. In de geulen van Saaftinge, waagt zich de « Vliegende Hollander » zelfs niet.

— Stil, stil, daag hem niet uit, waarschuwde Jim Peterson. Die spookkerel kan overal komen. 't Ergste is, dat hij nu in onze buurt zit. Er is dan zeker niet veel handel, in uw land, kapitein? vervolgde hij.

— O, neen! De groote bazen van Europa komen bij ons hun ruzie uitvechten en ons volk, dat er niets mee te maken heeft, krijgt de grootste klappen. En zelfs als ze vrede maken, laten ze ons de gebroken potten betalen. Zoo leven wij in dit jaar 1785. En 't moet voor mijn tijd nog ruim zoo erg geweest zijn. Komen we dus met vreemde waren, die schaarsch zijn, dan vinden we gretige koopers.

— Ge zijt dus niet alleen zeeman maar ook handelaar?

— Juist vriend, hernam Stevens. Ik koop,

breng het gekochte over, en verkoop ginder weer. En met welk recht mogen vreemde baasspelers mij dat verbieden? Wie niet sterk is, moet slim zijn. En ik trek me uit den slag. Ik heb hier in Engeland allerlei koopwaren ingeladen, en die kunnen we bij ons, waar het, zooals ik zei haast altijd oorlog is, goed verkoopen... 'k Heb van hier een partij gerst mee, maar ik zou ook nog een zak of twaalf tarwe kunnen gebruiken, zonder mijn bark te overladen. De oogst is in Vlaanderen slecht geweest. In Waasland heeft het land bijna niet droog gelegen. Er is vraag naar vreemd graan...

Jim Peterson kwam wat nader. Hij was er altijd op uit zaakjes te doen.

— Twaalf zakken tarwe, kapitein, dan ben ik uw man, als ge wilt, sprak hij. De waard kan 't hier getuigen, dat ik van de beste tarwe lever. 't Is juist mijn vak, granen te verhandelen... 'k Heb puike tarwe... als ge er den prijs voor wilt betalen. Goed en goedkoop gaan meestal niet samen, hé?

Jim noemde den prijs. En kapitein Stevens sloeg dadelijk toe.

— Maar ik moet de tarwe eerst keuren, zei hij. Ze moet haar prijs waard zijn.

— Natuurlijk! stemde Jim toe. 'k Zie u niet

voor een uil aan, die een kat in een zak zou koopen. Keuren en nawegen...

— Dan zijn we het eens, tenminste als ge vlug levert, want ik kan mijn reis niet uitstellen.

— Ge vreest den « Vliegenden Hollander » niet? vroeg de waard, die altijd gaarne zeevolk vast hield wegens hun klandizie.

— 'k Heb dien vent nooit iets misdaan, dus zal hij mij ook wel met rust laten! antwoordde Stevens.

— Spot toch niet met hem, waarschuwde de herbergier.

— Wel, als hij hier is, zal hij niet in de richting van Vlaanderen of Zeeland koersen. In elk geval vertrek ik. Dus vriend, vervolgde hij tot Jim, als ge zaken wilt doen, dan opschieten, hoor!

— Hoeveel tijd heb ik nog?

— Een goed uur... Dan gooien we de kabels los.

— Een uur, dat gaat. Als de tarwe u aanstaat en 't gewicht is juist, dan boter bij de visch, hé, kapitein!

— Dadelijk wordt ge betaald, maat...

— Tot straks!

Jim Peterson ledigde zijn glas en vertrok.

En in 't Vlaamsch zei Stevens tot zijn stuurman, dat dit laatste zaakje nog niet 't slechtste was. In Vlaanderen at men muf of buitengewoon

duur brood en goede Engelsche tarwe zou er gretig worden gekocht.

Stevens bestelde voor hem en zijn makker nog een kan bier en wachtte. 't Uur was bijna verstreken en nog verscheen Jim niet.

— Als hij maar niet te veel beloofd heeft, zei Stevens.

— Dat is Jim Peterson's gewoonte niet! beweerde de waard. Hij is een vlugge en eerlijke kwant.

— Moet hij de tarwe ver halen?

— Ik denk, dat hij ze koopt van boer Trent. Die woont zoowat een half uurtje van hier... En dan moet het graan in zakken gedaan en geladen worden... Gij hebt nog wat tijd, kapitein.

— Ik laat 't tij niet verloopen.

— Er is vooreerst geen gevaar voor...

De waard ging eens aan de deur kijken.

— Ginder is Jim al! riep hij uit. Hij zit voor op den wagen naast den zoon van Trent. Ge ziet, dat hij aan zijn woord is. Ja, ja, dat wist ik wel.

— Te beter, sprak Stevens tevreden.

Hij begaf zich naar buiten, en wachtte met belangstelling den wagen af.

— Hier ben ik! zei Jim Peterson. Nog net bijtijds, hé, kapitein?

— Ja...

— Er zijn twaalf zakken... Doe nu open, welke ge wilt en keur mijn waar.

De kapitein klom op 't voertuig en wees een zak aan. De zoon van boer Trent opende ze. En Stevens nam een handvol tarwe, bekeek ze aandachtig, liet ze door zijn vingers glijden en knikte tevreden.

— Voor een zeeman hebt ge goed verstand van onze artikels, geloof ik, sprak de boerenzoon.

— Ja, jongen, een Vlaamsch zeeman is tegenwoordig ook handelaar... Doe dien zak ook eens open... Dat is geen wantrouwen, maar zaken zijn zaken.

— O, ga gerust uw gang, zei Jim Peterson. Ik ben ook zoo. Zaken zijn zaken, ge hebt gelijk. Voor goed geld, goede waar.

Stevens koos nog twee zakken uit, en de tarwe bleek van dezelfde goede kwaliteit.

— De soort staat me aan, sprak de kapitein. Nu 't gewicht.

De waard van « De Verguide Boot » had een groote balans in zijn schuur, want er werden hier veel zaken gedreven.

Stevens wees weer eenige zakken aan, die op een grooten vierkanten plank gezet en gewogen werden. Op 't gewicht viel niets af te dingen. Integendeel, de boer was niet schriel geweest.

— De tarwe is aanvaard, zei Stevens tevreden. Kom binnen... we rekenen af.

De waard bracht nogmaals een kan bier. De kapitein betaalde de tarwe en den drank en men klonk op de afgedane zaak.

De wagen reed naar de kaai en de zakken werden aan boord gebracht.

— Laat ze voorloopig maar aan dek, zei Stevens tot zijn matrozen. We moeten nu maken, dat we buiten de haven komen. Straks kunnen we de tarwe in 't ruim bergen.

— Bederf ze toch niet door overspattend zeewater, waarschuwde Jim. 't Zou jammer zijn.

— Geen gevaar... Er zijn geen groote golven. Gegroet!

En de kapitein gaf zijn bevelen. De kabels werden losgegooid en de « Vrouwe Martha » zooals de bark heette dreef af.

De wagen reed heen...

— Ik kom dadelijk in « De Vergulde Boot », riep Jim tot den zoon van Trent.

— Vader zal er dan zijn.

— Ja, ja...

Jim Peterson keek 't vaartuig na.

— Die Vlaming weet zeker niet, dat de « Vliegende Hollander » in de buurt is, zei een visscher tot hem.

— 't Ook al gehoord, Lambert? vroeg Jim.

— Ja... ja... Doning mag van geluk spreken, dat hij er zoo goed van af gekomen is. Ik vaar vandaag niet uit... De Vlaming heeft kans vanavond tegen het spookschip te botsen. 'k Heb het dikwijls gehoord, dat de « Vliegende Hollander » er plezier in heeft zoo vaartuigen in den grond te booren.

— Die Vlaming weet het, dat er gevaar is. Ik heb het hem gezegd. Maar hij spot er mee...

— Hij zal nog wat anders ontmoeten dan den « Vliegenden Hollander », beweerde Lambert. Er komen ginder wolkjes op, die me niet aanstaan. Er zit storm daar in 't Noord-Westen.

— Denkt ge?

— Eer het avond is, slaan de golven tegen de klippen op...

— 't Weer verandert gauw dan. Misschien ook al omdat de « Vliegende Hollander » in de buurt is...

— 't Kan goed zijn.

Jim Peterson zag de Vlaamsche bark de havenhoofden uitzeilen.

— Zie zoo, die Vlaming is de gaten uit, mompelde hij. Een goede dag!

Jim keerde naar « De Vergulde Boot » terug. Er waren nu wat meer klanten, sjacheraars en smokkelaars.

Jim zette zich op een laag stoeltje en riep:

— Baas, een groote pot!

En hij barstte in luid gelach los.

— Zoo'n goed zaakje gedaan? vroeg de waard.

Jim Peterson sloeg van plezier op zijn knie...

— Ha, daar is baas Trent! zei hij.

Een dikke boer trad de herberg binnen.

— 't Is gelukt, heeft mijn zoon me al verteld, zei hij tot Jim.

— Ja, ja... Die Vlaming is weg met 't rommeltje! Ha, ha... ik kan zaakjes doen, hé?

— Ik begrijp wel, dat ge den kerel bij den neus hebt gehad, maar vertel me nu eens hoe, drong de waard aan, zijn armen kruisend.

— Wel, baas Trent had een partij oude, muffe tarwe, die verleden jaar weken in den regen was blijven liggen. Hij had me al gevraagd, of ik het zootje niet voor hem kon verkoopen. En daar vertelt me die Vlaming, dat hij twaalf zakken tarwe wou hebben. Ik dacht natuurlijk dadelijk aan dat vieze rommeltje van Trent, en de ezel heeft ze met goed geld betaald.

— Maar hij vond de tarwe toch uitmuntend, merkte de waard op.

— Begrijpt ge 't nu nog niet? vroeg Jim. Ge zijt toch ook een slimme vogel. Natuurlijk hadden we in elken zak boven al die bucht een schepel goede tarwe gedaan en die heeft hij gekeurd...

Maar ik beklaag de menschen, welke van de reat brood moeten eten. Nu ze schijnen ginder niet veel goeds gewoon te zijn... Hij is de haven uit met het stinkend goedje.

— Ja, Jim, dat hebt ge goed gelapt! sprak boer Trent, die dus ook niet tot de eerlijke lieden behoorde. We waren het gauw eens over den prijs en 't is voor ons beiden een goede dag.

— Dan schiet er toch wel een stoop bier over? vroeg een klant, zich tot Jim richtend.

— Ja, ja...

Peterson rekende met Trent af, die ook een ronde gaf.

En ieder maakte zich vroolijk over den Vlaamschen kapitein, die zoo schandelijk bedrogen was geworden.

Daarna kwam het gesprek op den « Vliegenden Hollander », en nu viel de algemeene vroolijkheid. Deze kerels, die er geen bezwaar in vonden te liegen en te bedriegen, schenen zeer bang voor het spook van de zee...

Plots was het of de herberg een schok kreeg. En men schrok... 't Leek wel, of de drinkebroers vreesden dat de « Vliegende Hollander » met reuzenkracht het gebouw heen en weer schudde.

— 't Is de wind! zei de waard, na een oogenblik van stilte. Een storm steekt op.

Allen gingen aan de deur zien. Uit zee dreven zwarte wolken aan.

— De Vlaamsche bark zal het kwaad hebben! zei Jim Peterson. Als de kapitein met zijn muffe tarwe maar niet naar den kelder gaat.

— Spot niet, waarschuwde de waard. Zoo'n plotselinge ommekeer... ja, 't gebeurt wel meer, maar 't kan wel met de verschijning van den « Vliegenden Hollander » in verband staan.

Die woorden maakten indruk. En opnieuw heerschte stilte.

't Was inderdaad boos weer geworden. De wind gierde om de herberg. De waard had deuren en ramen gesloten.

De storm hield niet lang aan. De regen sloeg neer en de wind stilde.

't Gebabbel werd weer levendiger. En Jim trakteerde met 't welgelukken van zijn valsch optreden.

Boer Trent vertrok, het hoofd zwaar van 't koppig bier. Jim had ook meer gedronken, dan goed was. En hij zwetste over den dommen Vlaamschen kapitein, die voor handelaar wilde spelen en blank zilvergeld betaalde voor muffe tarwe, welke de varkens niet wilden eten.

— Hij had verstand van boerenartikelen! spotte Jim. Maar hij onderzocht niet wat er verder in de zakken zat. En met 't gewicht waren we

mild geweest... we zagen niet op een schepel van 't rommeltje. De schimmel woog ook mee... en alles verruild tegen deugelijk geld! Toe, baas, nog een pot... 'k Blijf van nacht hier, want ik wil den « Vliegenden Hollander » niet ontmoeten.

Zoo vierde Jim Peterson zijn bedrog.
Een matroos kwam 't rumoerig tooneel storen.

Hij scheen zeer ontsteld te zijn.

— O, ik ben blij, dat ik hier ben, hijgde hij. Hij was daar tegen het klif.

— Wie? klonk het.

En alle gezichten verstarden

— De « Vliegende Hollander! » hernam de matroos. Een lange vent, een reus, met een breedgeranden hoed. En zijn mantel fladderde...

— En wat zei hij? vroeg er een.

— Ge denkt toch zeker niet, dat ik een praatje met hem maakte, of hem vroeg, hoe hij het stelde? 'k Zette alle zeilen bij en 'k koerste recht naar hier... 'k Heb niet meer uitgekeken. Geef me gauw een grooten pot... 'k Heb er dorst van gekregen...

En er werd nu angstig over den « Vliegenden Hollander » gesproken.

Jim herhaalde nog eens, dat hij hier zou overnachten.

II.

't Was elf uur. De waard van « De Vergulde Boot » zat alleen met Jim Peterson, die ijverig zijn bedrieglijk gewonnen geld verteerde.

Plots werd de deur geopend en trad een groote, stoere kerel binnen.

De waard en Jim slaakten een gil, en rezen

op... Maar dàn zonken beiden op de knieën en staken smeekend de handen op.

De « Vliegende Hollander » stond voor hen. Hij droeg een breedgeranden hoed en een wijden mantel. En wat keek hij grimmig!

— Ha, ho, ha, ho! riep hij uit.

— Wie is Jim Peterson vroeg hij, al scheen hij het dadelijk te vermoeden, want hij keek vreeselijk nijdig naar den sjacheraar.

— Ik... heet... Jim... Peterson, stamelde deze.

De « Vliegende Hollander » greep hem bij den schouder en trok hem recht.

— O... genade... medelijden! kreunde Jim.

— Gij kent mij?

— Ja...

— En ge houdt mij voor een vijand van de zeelui! Maar ik bescherm de brave en eerlijke varensgezellen. Gij hebt vandaag een Vlaamsch kapitein bedrogen, hem muffe voor goede tarwe geleverd... Hier het geld... die kapitein moet het terug hebben!

— Ja, heer... ja..., stemde Jim Peterson toe.

— Vooruit dan!

Jim scharrelde in zijn zak en haalde de zilveren stukken te voorschijn. Hij telde ze met bevende hand op tafel uit.

De waard bleef op zijn knieën liggen en hoopte reeds er goed van af te komen.

De « Vliegende Hollander » zag het geld na.

— Dat is de volle som niet, zei hij.

— Neen, heer... boer Trent... heeft... zijn deel...

— O, die andere bedrieger! Ge zult er me heen brengen. En de waard gaat ook mee.

— Heer... ik heb... niets... ontvangen! verzekerde de herbergier.

— Toe, toe, hier is alles bekonkeld. Gij bevordert die zaakjes! Mee dus... beiden op stap. Maak me niet kwaad of ik kraak u beiden den nek.

— We zullen mee gaan! stotterde Jim.

— Mag ik het even aan mijn vrouw zeggen? Zij is al te bed, sprak de bibberende waard.

— Laat ze slapen! Ik heb geen tijd. Dat onrecht moet dadelijk hersteld worden... Marcheer voor me! Wat helden! Die knietjes knikken en de beentjes beven als rietjes.

De herbergier en Jim stapten voor den « Vliegenden Hollander ». Ze gingen den donkeren landweg op.

— Ha, ho, ha, ho! schreeuwde de « Vliegende Hollander ».

De waard en Jim rilden van angst. Wat klonk die kreet akelig!

En langs den kant aan den weg slopen mannen als schimmen mee. Dat was zeker de bemanning van 't spookschip.

— Ha, ho! riep de « Vliegende Hollander » weer.

— Ha, ho! antwoordden de mannen.

Bij den waard en Jim brak het zweet uit. Ze durfden zelfs niet tot elkaar fluisteren.

— Vlugger opschieten! kommandeerde de « Vliegende Hollander ». Me goed gehoorzamen of anders nemen we u mee aan boord en dan zwerft ge mee over de zeeën, de heele wereld rond...

Bij die bedreiging werden de twee kamaraden nog banger.

Jim was van vrees nuchter geworden. En nu had hij geweldig berouw over de zaak, die hem zulk een groote winst opgeleverd had...

Zeker had de Vlaamsche kapitein het bedrog bemerkt, toen den « Vliegenden Hollander » ontmoet en dezen alles verteld. Of mogelijk ook zag de Hollander alles met zijn spookoogen. Hoe 't ook zij, Jim Peterson, verwenschte nu de tarwe... Maar dat baatte niet. Hij moest verder den donkeren weg op.

Ze kwamen voorbij eenige visschershutten

— Ze moesten het daar binnen eens weten met wie wij op gang zijn, dacht Jim. Och, wat

zou 't helpen. Niemand durft den « Vliegenden Hollander » aan. Boer Trent zal ook schrikken, dat zijn beenen doorbuigen.

Eindelijk kwamen ze aan de hoeve waar alles in de rust was. Alleen de wind kloeg door de takken van den boomgaard.

— Heer, hier woont Trent, zei Jim met stotterende stem.

— Ha, de andere bedrieger Ge klopt op de deur en roept hem buiten, zonder van mij te spreken. Probeer niet weg te loopen. Mijn bemanning staat rond mij en zou u bij den nek grijpen en meesleuren naar boord. Gehoorzaam nu! beval de « Vliegende Hollander ».

Gedrieën schreden ze tot aan het huis. En Jim klopte hard op de deur. Na eenig wachten klonken daar binnen stappen. En iemand vroeg, wie er daar zoo laat nog was.

— Trent, ik ben het... Jim Peterson... doe open!

— Wat komt gij hier in den nacht uitvoeren? Ge zijt zeker dronken! schreeuwde de boer terug.

— Neen, neen... ik ben niet dronken... ik moet u spreken!

— Kom dan morgen terug... Zeg grappenmaker, ik heb geen muffe tarwe meer..., hernam Trent.

— Wees niet zoo flauw... doe open... het is ernstig! hield Jim aan.

— Wat is er dan?

— Ik kan het door de gesloten deur niet zeggen...

— Ge zijt een vervelende aap, om me uit mijn bed te halen...

Maar Trent deed dan toch de deur open. En plots greep de « Vliegende Hollander » den boer bij de borst.

— Wat is dat nu? kermde Trent, doodelijk verschrikt.

— Ha, ho, ha, ho! bulderde de Hollander.

— Ik word aangevallen... Jim, ge komt met dieven! riep Trent uit.

— Roovers! Bob, help me! bulderde hij.

Men hoorde gestommel. En een gedaante dook op.

— Zeg, dat ik hier ben! beval de Hollander tot Peterson. Past allen op of ik sleur u mee aan boord.

— Bob, het is de « Vliegende Hollander! » waarschuwde Jim.

De zoon van den boer stoof gillend weg.

— De « Vliegende Hollander! » kreunde Trent.

— Ha, ho! kreet de gevreesde bezoeker.

Maak licht in de keuken... Vooruit of ik draai u den nek om.

— Ja, heer... ik doe het al... beloofde Trent half schreiend.

— Peterson en de herbergier, ge komt mee binnen! klonk het.

't Duurde wat, eer Trent vuur uit den haard genomen en een lamp aangestoken had. En nu zag hij den « Vliegenden Hollander » en moest zich van schrik aan de tafel vast houden.

— Wat is er toch? vroeg uit een aangrenzende kamer de boerin.

— Ha, ho! antwoordde de « Vliegende Hollander ».

En 't was of het huis dreunde van dien forschen kreet.

— Roovers! gilde de vrouw, die blijkbaar tot nu toe geslapen en de mededeeling van Jim Peterson niet gehoord had.

— Ha, ho! herhaalde daar buiten de bemanning.

— Ja, ik ben de « Vliegende Hollander », sprak nu het zeespook. Ge hebt vanmorgen al gehoord, dat ik onder de kust zwalkte. En ge denkt, dat ik de menschen last aandoe. Deugnieten vervolg ik... maar braven krijgen mijn bescherming en mijn hulp. En ik weet, dat die nietwaard daar Jim Peterson en gij een eerlijken,

Vlaamschen zeeman schandelijk bedrogen hebt, door hem slechte, muffe tarwe voor goede te verkoopen.

— Heer, 't was Jim, die het voorstelde!

— En hebt gij het geld niet aangenomen?

— Ja, heer...

— Betaal het terug aan mij... dan krijgt de Vlaamsche zeeman het... En vlug gehoorzamen of ik breek u den nek!

En van onder den wijden mantel kwam de lange arm dreigend naar Trent toe.

— O, ja, heer... ik zal het geld halen! stemde de boer dadelijk toe.

Hij ging naar een voutekamer. De « Vliegende Hollander » volgde hem. Jim en de waard durfden zich nauwelijks te verroeren.

Trent opende een koffer en haalde een beurs te voorschijn. En met bevende hand telde hij de som uit.

— Zie zoo, dat is zoo ver in orde, sprak de « Vliegende Hollander ». Maar nu nog uw straf!

— O, genade heer! kermde de boer.

— Ja, genade! smeekte ook Jim. We zullen het nooit meer doen, beloofde hij.

— Ik heb geen penny aan de tarwe verdiend, stamelde de herbergier.

— Zwijgt en luistert! gebood de « Vliegende

Hollander ». Ge wist, dat die tarwe bestemd was voor menschen in Vlaanderen, waar de oogst mislukt is. Gij zult nu zes zakken graan op een kar laden, en naar de kust voeren. Die zijn voor den Vlaamschen kapitein en hij zal ze aan de armen in zijn land uitdeelen.

— Zes zakken! kermde Trent.

— Ja, inhalige kerel, vrekkige bedrieger! Zes zakken tarwe en geen muffe, hoort ge! Gehoorzaam, of ik draai uw nek om.

En weer kwam de lange arm van onder den wijden mantel.

— Ja, ja, ik zal ze geven! zei Trent haastig. O, doe me geen kwaad heer!

— Steek een lantaarn aan en uw twee handlangers zullen u helpen!

— Heer, ik heb aan de zaak niet meegedaan! beweerde de herbergier.

— Gij hebt aan den Vlaamschen kapitein gezegd, dat Jim een eerlijk man was... Gij wist van het bedrog af!

— Neen, heer... ik zweer u...

— Tut, tut, zweren hoeft ge niet te doen! Vooruit, geen getreuzel! Dadelijk allen naar de schuur. Zes zakken met tarwe vullen, ze op een kar laden en naar de kust voeren.

Half gekleed als hij was, spoedde Trent zich

om aan de bevelen van den « Vliegenden Hollander » te voldoen.

Hij stak een lantaarn aan en met Jim en den waard, gevolgd door 't zeespook, begaf hij zich naar de schuur.

— Ha, ho! riep de « Vliegende Hollander ».

— Ha, ho! antwoordden zijn mannen.

Schuw keek Trent rond.

— Haast u! fluisterde Jim.

Ze moesten toch gehoorzamen en hoe eer alles afgeloopen was, hoe beter dan!

De lantaarn wierp fantastische schaduwen in de groote schuur en ze dansten op de wanden.

Trent nam zakken en wees een hoop tarwe, die blonk als goud.

De « Vliegende Hollander » nam er een handvol van op, bekeek ze en rook er aan.

— Ja, die is goed, zei hij. Zulke lag er boven op de muffe... Vooruit, zes zakken.

Jim en de waard hielden de zakken open en Trent vulde ze met een schepel. De « Vliegende Hollander » zag rustig toe.

Dan spande Trent een paard voor een kar. Zijn zoon Bob vertoonde zich niet. Die hield zich verdoken.

De zakken werden geladen.

— Alle drie op de kar! beval de Hollander. Ik zal den weg wijzen. We moeten niet aan de haven zijn, maar op een ander punt van de kust.

De veeleischende bezoeker ging voorop en riep weer:

— Ha, ho!

Eenige mannen doken op en volgden de kar.

De drie kerels, die zich als gevangenen gevoelden, spraken geen woord. Ze verlangden naar 't einde van den nachtelijken tocht.

De kust was niet ver af. En Jim merkte op, dat de « Vliegende Hollander » hen naar de eenzame Haringbaai voerde.

— Halt! kommandeerde de « Vliegende Hollander ».

— Ha, ho! riep hij.

En van de zee klonk het terug:

— Ha, ho!

Tegelijk sloeg ginder een roode vlam op.

— 't Spookschip! dachten de drie kamaraden.

— De zakken in de boot brengen! beval de « Vliegende Hollander ».

't Was een geweldig, lastige taak voor de drie kornuiten, want weer knikten de knieën, niet vanwege de vracht, maar door de vrees. De « Vliegende Hollander » moest den waard, Jim en Trent toch eens meenemen aan boord!

Bij het strand lag een jol en daarin zaten twee mannen, die de zakken tarwe innamen.

't Vaartuigje was diep geladen.

— Brengt het graan aan boord en komt dan terug! beval de spookkapitein.

En de twee matrozen roeiden dadelijk heen.

De « Vliegende Hollander » en de anderen die hem op zijn uitstapje vergezeld hadden, omringden nu de drie gasten.

— Ha, ho! kreet de baas.

— Ha, ho! herhaalden zijn getrouwen.

— Wie heeft het touw met de knoopen? vroeg de meester.

— Ik, heer, antwoordde een van zijn mannen.

De « Vliegende Hollander » greep Jim vast, die van schrik door zijn beenen zakte en op de knieën viel.

— O, genade! kermde Peterson.

— Trek zijn baaitje uit en geef hem twaalf slagen op zijn rug, klonk het.

En zoo werd Jim gegeeseld met het touw, waarin knoopen lagen. De bedrieger kermde van de pijn.

— Nu den boer! hernam de « Vliegende Hollander ». Geef hem ook 't volle dozijn. Eén slag voor elken zak muffe tarwe!

— O, doe het niet! smeekte Trent. Ik heb zoo'n berouw... Jim heeft me overhaald... ik ben anders een eerlijk man.

— Geef hem veertien slagen... nog twee er bij voor die nieuwe leugen! vervolgde de « Vliegende Hollander ».

En ook Trent moest er aan gelooven en schreeuwde als een mager varken.

— En nu de waard! ging de « Vliegende Hollander » voort. Hij krijgt er zes...

— Maar ik heb de tarwe niet verkocht... ik kreeg niets van den prijs! kermde de herbergier.

— Gij hadt den Vlaamschen kapitein moeten waarschuwen voor den bedrieger!

— Ik wist niet, dat hij slechte tarwe zou leveren.

— Als ge niet zwijgt, krijgt ge ook 't dozijn.

De waard ontving zes klappen.

— En nu hebt ge een lesje gehad, sprak de « Vliegende Hollander ». Onthoudt het! Ik heb waarlijk toch zin om u mee te nemen aan boord.

Gedrieën smeekten ze om hun vrijheid. Ze maakten een hevig spektakel En de gezellen van den « Vliegenden Hollander » lachten, dat ze schokten.

— Wel, ik zal dan medelijden hebben, sprak de spookkapitein. Als de menschen morgen hooren, wat er gebeurd is, liegt ge 't dan niet af. Anders kom ik terug.

De « Vliegende Hollander » hield zijn gevan-

genen nog tot de boot weer keerde.

— Trekt er nu van door, zei hij toen.

Het drietal stormde naar de kar.

De « Vliegende Hollander » en zijn mannen scheepten in en roeiden weg. En de spookkapitein lachte dan hartelijk.

— Is het niet goed gelukt? vroeg hij in het Vlaamsch.

— Ja, ja! klonk het.

— Die zullen de geschiedenis van hun muffe tarwe niet gauw vergeten, zei de stuurman.

— Een goed gedacht om voor « Vliegenden Hollander » te spelen, hernam kapitein Stevens.

— Ge hebt hem flink nagedaan, hernam de stuurman.

— Wel, ik had vanmorgen gehoord, hoe bang die lichtgeloovige kerels voor dat spook zijn! Een visscher heeft vannacht een zwerm meeuwen of eenige hooge golven of misschien een smokkelscheepje gezien en... 't was voor hem de « Vliegende Hollander ». Hij is met dat verhaal aan wal gekomen... En ieder beweerde nu, dat het zeespook in de buurt was. Wat flauw, bang volk. Ik zei er maar niets op, want dan zouden de bangerikken nog ruzie gemaakt hebben. En toen we nu 't bedrog ontdekten, kreeg ik het in mijn bol als « Vliegenden Hollander » te spelen, om mijn geld terug te krijgen.

De opkomende storm had de « Vrouwe Martha » teruggedreven naar 't land, en men ankerde in de Haringbaai. De tarwe was haastig in 't ruim gebracht. Een der zakken scheurde. En de stuurman ontdekte toen, dat er muffe tarwe was. Kapitein Stevens liet de zakken onderzoeken en de waarheid kwam aan 't licht.

Aan land terug keeren en bij den burgemeester een klacht indienen. Zoo was zijn eerste plan geweest.

Maar in dien tijd kon men zulke rare overheden ontmoeten, kerels, die altijd partij trokken voor hun volk, tegen vreemdelingen.

En daarom had kapitein Stevens besloten zelf te handelen. Hij moest een list verzinnen en dacht aan 't verhaal van den « Vliegenden Hollander ». Hij zou zich verkleeden. Hij had nog wel een breedgeranden hoed en een wijden mantel. En van uitgeplozen touw, maakte hij een valschen knevel.

En de list was gelukt...

Trent en zijn makkers spraken eerst niet. Maar toen zei de waard toch:

— Als ge nog eens zaakjes te doen hebt, mijdt dan mijn herberg daarvoor!

— En Jim, haal mij ook niet meer in uw bedrog, bromde Trent.

— Ge waart anders blij genoeg van uw rom-

mel af te geraken, wedervoer Peterson.

Ze durfden echter niet veel klagen uit vrees, dat de « Vliegende Hollander » plots weer zou verschijnen.

III.

't Was ochtend, Rob, de waard, had niet geslapen, en slecht gemuts ruimde hij zijn herberg op.

Twee visschers traden binnen. De een was Doning, die den vorigen nacht gemeend had den « Vliegenden Hollander » te zien en de ander heette Bol.

— Wat hadden gij, Trent en Jim Peterson vannacht toch met den kapitein van de Vlaamsche bark te verhandelen? vroeg Bol. Ik was laat geland in de Haringbaai, toen ik stemmen hoorde. Ik dacht eerst aan zeeschuimers en hield me koest. Maar dan herkende ik u en de twee anderen aan uw stem. Ge scheent in een leelijk geval te zitten en hebt nog klappen gekregen, en daarom bleef ik gedoken.

— Dacht ge, dat we ons zoo door den Vlaamschen kapitein zouden laten behandelen? Het was de « Vliegende Hollander », beweerde de waard. Die heeft ons uit huis gehaald.

Bol lachtte spottend.

— Ge hebt u laten bedriegen, Rob. Door den storm is die bark in de Haringbaai gedreven... ik heb ze voor donker gezien.

— En van den « Vliegenden Hollander » is het een vergissing, deelde Doning mee. Ik heb me gisternacht bang gemaakt voor de afgedreven jol van Burks. Aan den mast wapperde een stuk zeil. En dat zag ik voor spokerij aan.

— De Vlaamsche kapitein heeft zich zeker vermomd om voor zeeschuimer te spelen, meende Bol.

Er ging den waard een licht op.

— Weet ge zeker dat de Vlaamsche kapitein in de Haringbaai lag? vroeg hij

— Zoo zeker als ik hier sta, antwoordde Bol. Hij kon niet tegen den storm op en is teruggedreven. Gij, Trent en Jim hebben vannacht een lading aangevoerd. Ik dacht toen aan smokkelarij, maar dan zoudt ge geen klappen gekregen hebben. En toen ge weg waart, roeiden die Vlamingen terug en wat hadden ze een plezier. Ik hoorde ze lachen! Heeft die kapitein voor « Vliegenden Hollander » gespeeld om rooverij te plegen?

— En gij hebt geen « Vliegenden Hollander » gezien? vroeg de waard aan Doning.

— Neen... ik heb gemist.

— Dan hadt ge beter uit uw oogen moeten kijken, bromde de herbergier.

Hij weigerde meer te vertellen, liet zijn herberg aan zijn vrouw over en ging naar Jim.

— We zijn bedrogen, zei de waard nijdig. Die Vlaamsche kapitein heeft voor « Vliegenden Hollander » gespeeld, om zijn geld terug te krijgen.

De herbergier vertelde, wat Bol en Doning hem gezegd hadden.

Jim sprong op van woede. Hij liep met den waard naar de kust, om te zien of de bark nog in de buurt was. Ze zagen 't schip niet meer.

— Als die vent nog hier komt, draai ik hem den nek om, verzekerde Jim.

Ze gingen naar Trent, die met koorts te bed lag. De boer raasde, toen hij de waarheid hoorde.

— Ik ben mijn tarwe kwijt! kloeg hij.

— O, gij drie domooren, om u zoo te laten bedotten, spotte Bob, de zoon van Trent.

— En gij hebt heel den nacht op een zolderbalk gezeten, bromde zijn vader.

— Maar ik heb het spook niet gezien. Anders had ik het bedrog wel bemerkt.

— Praatjes hebt ge nu genoeg!

Door de meid van Trent raakte de geschiedenis bekend en er werd veel met de drie kamaraden gelachen.

Kapitein Stevens bereikte veilig de geulen van Saaftinge. En Kieldrecht. En de tarwe deelde hij uit aan de armen van die plaats en van Vracene. Vroolijk vertelde hij aan zijn kennissen, hoe hij in Engeland de « Vliegende Hollander » was geweest.

EINDE.